

[J. O. Krag.]

økonomiministeren mener, at man over en længere årrække — og jeg tror en temmelig lang årrække — vil tilvejebringe denne ligevægt, og at man indtil da, medens uligevægten er der, vil tage udenlandske lån, så er jeg ikke så uenig med økonomiministeren. Men hvis økonomiministeren og regeringen skulle mene, at tiden nu var inde til i løbet af meget kort tid, et meget kort åremål, måske i løbet af et eller to år, at tilvejebringe ligevægt på den danske betalingsbalance, så tror jeg, man gør noget meget, meget forkert, noget, der vil hævne sig på samfundets udvikling, noget, der vil koste meget dyrt.

Hvad skal man gøre for forholdsvis hurtigt at få balance i de udenlandske betalinger? Ja, man skal enten indføre nogle vældig kraftige skatteforhøjelser, og det er måske det, man er i gang med. Man er jo godt i gang, det må erkendes. Når skattebilletterne kommer til juli, vil det gå op for skatteyderne, hvor godt man er i gang. Her diskuterer vi nedskæringer og afgifter på en milliard kroner, og nu får vi jo se, hvor meget de direkte skatter vokser først til juli og senere, når kildeskatten med den høje udskrivningsprocent kommer. Jeg tror, det bliver skatteforhøjelser — hvis denne regering får lov at bestemme — af et omfang, vi aldrig har set før i landets historie.

Jeg vil tilføje, at vi er ikke fra socialdemokratiets side imod at skaffe midler til det, der er nødvendigt, det, der skal indføres, det, der skal skabes gennem offentlig virksomhed, men vi er modstandere af at bruge denne finanspolitik til en forkert økonomisk politik, der skaber arbejdsløshed. Og det vil man gøre, hvis man i løbet af kort tid ville skaffe balance på de udenlandske betalinger ved meget kraftige skatteforhøjelser, der først skulle neddæmpe forbruget, og som så, når det var lykkedes, ville få erhvervenes investeringer til at falde. De falder, når forbruget falder, eller de holder op med at stige, når forbruget holder op med at stige. Eller også måtte man gå videre ad en anden vej. Man kunne gøre de vældige renteforhøjelser permanente, man kunne skærpe kreditrestriktionerne, man kunne gøre nedskæringen af offentlige investeringer, offentligt byggeri varig, man

kunne beholde den fordyrelse af boligbyggeriet, der nu finder sted efter diskonto-forhøjelsen som noget varigt og derigennem opnå en reduktion af al økonomisk virksomhed her i landet. Det ville medvirke til, at vi behøvede mindre import, og medvirke til at tilvejebringe ligevægt.

Jeg må fraråde regeringen at føre en sådan politik. Det ville være en politik, der ville lede til økonomisk stagnation, der ville standse den vældige udvikling, dansk industri er inde i, der ville hindre dansk landbrug i at få de fornyelser af investeringerne, som er nødvendige for, at landbruget kan gøre sig håb bare om nogenlunde rentabilitet. Det ville bevirke, at den økonomiske fremskridtstakt i samfundet, som vi alle sammen er afhængig af, og som under socialdemokratisk styre har ligget på 3-4 pct. om året i reelle værdier, ville gå ned mod nul. Det ville faktisk være den mest reaktionære økonomiske politik, der kunne føres. Altså nok ligevægt på betalingsbalancen, men først over en relativ lang årrække, hvor vi stadig fastholder en årlig stigning i vor produktion så afbalanceret som muligt.

Det er meningen med de afgiftsforhøjelser, vi her drøfter, at skabe et nyt kasseoverskud — det forstod jeg på finansministeren i formiddags. Jeg vil gerne spørge finansministeren: hvor stort et kasseoverskud sigter man efter? Regeringen må have gjort sig et skøn over, hvilket kasseoverskud der efter dens opfattelse er det rigtige. Hvor stort er det? Jeg tror, det er lige så rigtigt, at vi her i folketinget får tallet at vide.

Og medens jeg nu er ved at kalde finansministeren op på talerstolen, kunne vi måske få lidt at høre om kildeskattens gennemførelse. Vi var nogle, der blev lidt forskrækket, da vi i fjernsynet i går hørte, at nu var der igen et vigtigt led i forberedelsen, der var kikset, men vi forstod på den elskværdige speaker, at vi skulle ikke være bange, kildeskatten skulle nok alligevel komme til rette tid. Der var også noget med indkøringerne på datamaskinerne, der ikke var gået efter planerne. Jeg tror, det vil berolige mange her i landet, hvis finansministeren helt klart vil sige til os, at kildeskatten kommer til det planlagte tidspunkt, til 1. januar 1970.

Jeg nævnede før, at man i sine undskyldninger for det, der er sket, pegede på, at